

## *Hij heeft een naam*

Dirk probeert zijn vrouw om de tuin te leiden. Als zij het vertrek binnenkomt waar Dirk iets aan het doen is, vraagt zij: “Wat ben je aan het doen?” Dirk antwoordt dan: “O, niets.” En zijn vrouw verlaat het vertrek, gerustgesteld. Maar Dirk is wel iets aan het doen en hij gaat er mee verder. Dirk is namelijk stapeltjes aan het maken van zaken die men kan opstapelen. Men kan denken aan houtblokken, bierviltjes of luciferdoosjes. Of aan stukgelezen boeken, leeggegeten plastic bakken of vermolmde boomstronken.

Dirk heet overigens niet ‘Dirk’, maar ‘Alambiek’. Een veel mooiere naam natuurlijk, maar Alambiëks vrouw – dezelfde als de reeds eerder genoemde – kon deze naam niet romantisch uitspreken. Dat kon ze met ‘Dirk’ ook niet, maar dat duurde dan korter. Een kort gebrek is altijd beter dan een minder kort gebrek. Die mensen heb je. Laatst had Alambiek – of Dirk, maar laten we hem Alambiek blijven noemen – een geschil met zijn moeder. Zijn moeder stelde dat haar zoon zich bij zijn naam moet laten noemen, zijn naam hem door zijn moeder gegeven en dat hij zich niets moet aantrekken van die sloerie die zich voordoet als Dirks vrouw. Eerstens heet Dirk geen Dirk en als vrouw van Alambiek zou ze zich niet als een sloerie hóeven gedragen. Dat vond Alambiëks moeder en Alambiek had daar oren naar, maar was tegelijkertijd bang dat zijn vrouw zou ontdekken dat hij dagelijks stapeltjes aan het maken is. En dan zou hij ook zijn wekelijkse roomijs-verrassing mislopen. Dus laat Alambiek zich toch liever dagelijks ‘Dirk’ noemen. Uit een soort voorzorg voor tegenspoed.

vier een 14; 20 een 14